

Unde mi-e-acasă

Stefan Doroftei Doimaneanu

Noaptea timidă se pierde-n constelații,
Luna lunatică, dansează printre nori,
Pădurea de spini își așteaptă drumeții,
Izvoarele-au pornit să savureze fiori.

Piscul mă așteaptă troienit și trufaș,
Pe cărarea din nori pășesc către stele,
Genunea mă ceartă, încă nu are sălaș
Pentru gânduri tăioase, fără prăsele.

Pietrele se rostuiesc sub pașii mei blânzi,
Brazii își scutură tăcerea în ploaie,
Furtuna din gânduri se răstește la surzi,
Tristețea se scurge din stropi în țurloaie.

Privesc în trecut, precum într-o oglindă,
Mă văd pe iarba tinereții alergând,
Rupând sălbatic clipita din secundă
Fără de remușcări în vorbe sau în gând.

Astăzi doar mai visez să râd, sau să zbor,
Cărările cu sori pierdut-au din zăduf,
În adâncul din gânduri, încep să cobor,
Vreau s-adorm rătăcit, printre țepii de puf.

Pe aripi de vultur mă plimbă uitarea,
Rătăcirea din mine curge, m-apasă,
Jepii cei pustnici îmi oferă iertarea,
Floarea de colț mă retrimite acasă.

Dar unde să merg și unde mi-e-acasă,
Pierdut-am busola tinereții-n eter,
Pe stânci lângă creste, divinul mă lasă
Din lună să sorb și la demoni să zbier.